

SỐ 816

PHẬT THUYẾT ĐẠO THẦN TỨC VÔ CỰC BIẾN HÓA KINH

QUYỂN 1

Hán dịch: Đời Tây Tấn, Tam tạng An Pháp Khâm, người nước An Tức.

Nghe như vậy:

Một thời, Đức Phật du hóa trên trời Đạo-lợi, ngồi trên tảng đá lưu ly xanh biếc, dưới cây Ba chất, thuyết pháp cho mẫu thân, suốt ba tháng hạ, cùng đông đủ tám ngàn chúng đại Tỳ-kheo Tăng, đều là bậc A-la-hán, đã dứt các cấu bần, đầy đủ thần túc, có thể làm các việc; còn Bồ-tát có bảy vạn hai ngàn vị, đã đạt thần thông, được Đà-lân-ni; đều biết những việc làm, những ham muốn trong tâm của tất cả mọi người, tự tại dạo chơi đến vô số cõi Phật. Khi vô số chúng đệ tử vây quanh nghe Phật thuyết pháp, thì bấy giờ, trong chúng của các trời có hai vị Thiên tử. Một tên là Nguyệt Thiên tử. Hai tên là Nguyệt Tinh Thiên tử cũng đang ngồi ở trong chúng hội. Lúc đó, Nguyệt Thiên tử từ chỗ ngồi, đứng dậy, sửa y phục, quỳ gối, chấp tay, bạch Đức Phật:

–Nay con có những điều muốn thưa hỏi.

Đức Phật bảo:

–Ông cứ tùy ý mà hỏi.

Nguyệt Thiên tử phấn khởi, liền dùng kệ thưa hỏi Đức Phật:

*Đại Bi vì tất cả
Được lợi ích sâu dày
Tạo dựng được chí đạo
Cho cam lồ rất sạch.
Tự mình được an ổn
Diệt trừ các bần đơ
An ổn cho tất cả
Thế nên xin muốn hỏi:
Ở trong vô số kiếp
Việc làm rất gian khổ
Bỏ hết các chỗ có
Ban cho không nhàm chán,
Tâm Bồ-đề tất cả
Lắng lo cho mọi người
Nay đem những việc này*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Muốn hỏi Nhân Trung Tôn.
Có ai thấy thân Phật
Tướng tốt tự trang nghiêm
Đều phát ý phấn khởi
Chỗ được do ruộng phước,
Mênh mông không ngăn mé
Vô lượng hơn biển cả
Thế nên xin muốn hỏi
Đức đó là hơn hết,
Cũng không ý gì khác
Lại không tâm gì khác
Đại hùng trong ba cõi
Biết rõ những nhớ nghĩ,
Thân ấy chỗ nên làm
Chưa từng theo người khác
Thế nên xin muốn hỏi
Bậc Đại Trí ở đời.
Nếu có đức, không đức
Khen ngợi và chê bỏ
Có danh và không danh
Hoặc khổ và cùng vui,
Đều biết tám việc đời
Phân biệt đầy đủ rồi
Thế nên xin muốn hỏi
Đã lìa những sợ hãi.
Lại giúp đỡ mọi người
Thân bình đẳng không khác
Do đó không tăng giảm
Ba cõi đều như vậy,
Lòng lành đến mọi người
Không nghi, không sân hận
Thế nên xin muốn hỏi
Giữ hạnh cũng như đất.
Ban cho và giữ giới
Tâm ấy rất trong sạch
Thà tự bỏ thân mạng
Trọn không phạm cấm giới,
Thân miệng phải làm vậy
Ý cũng lại như thế
Vậy nên xin muốn hỏi
Bậc thoát khỏi thế gian.
Nhấn nhục điều phục ý
Vững chắc không tự tổn
Đều do trí đã tạo
Thấy mọi chỗ khổ nhọc,

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Mọi giận dữ tốt xấu
Tất cả đều nên nhịn
Thế nên xin muốn hỏi
Mọi việc đều làm xong.
Sức siêng năng càng mạnh
Vượt hơn tất cả nghĩa
Vì đời nên cần khổ
Chưa từng nghĩ cho mình,
Ngày đêm thường mong cầu
Như nước chảy vào biển
Thế nên xin muốn hỏi
Biết đức ấy bằng trời.
Đối với các ham muốn
Ba cõi không làm được
Tất cả mọi ân ái
Đều có thể hàng phục,
Thiền tư đều đầy đủ
Thần túc cũng như vậy
Thế nên xin muốn hỏi
Dững mãnh giữa loài người.
Đối với đại trí tuệ
Đã độ không còn vui
Kiếp kiếp mọi việc ác
Thấy đều nên xả bỏ,
Hoặc ở nơi vắng vẻ
Tự tại biết các pháp
Thế nên xin muốn hỏi
Riêng làm việc thế tục.
Trí công đức thần túc
Diệt sạch mọi hành nghiệp
Từ đây đến cõi khác
Không khen, tưởng Từ tâm,
Cúng dường các Đức Phật
Cũng không tưởng chư Phật
Thế nên xin muốn hỏi
Thương người đời mà hiện.
Khi ấy ma lại đến
Đều cùng vào đại hội
Liên dùng sức đạo pháp
Chúng ma đều tự hoại,
Khi hàng phục ma rồi
Tự chứng thành Chánh giác
Thế nên xin muốn hỏi
Công ấy là hơn hết.
Tất cả ở trong đất

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Đất hiện lên tòa vàng
Lúc đó hiểu được đạo
Trí Phật không thể lường,
Liên đi đến chỗ khác
Thấy đều hiểu các nghĩa
Thế nên xin muốn hỏi
Tối thượng trong loài người.
Tất cả trí công đức
Tôn quý trong tôn quý
Đã được ý như Phật
Như pháp mà kinh hành,
Cả hội mong được độ
Đạo Sư vì tất cả
Thế nên hỏi nghĩa này
Ba cõi đều nhờ ân.*

Nói kệ khen ngợi Đức Phật rồi, Nguyệt Thiên tử liền bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Thế nào là Đại Bồ-tát được thần thông trí tuệ và được độ thoát cùng tột? Thế nào là Bồ-tát được phương tiện khéo léo không thể nghĩ bàn và biết được chỗ bàn luận của tâm người khác? Thế nào là Bồ-tát biết được tất cả pháp, là một hạnh, là một vị, là một nhập, là một lời dạy? Thế nào là được trí tùy ý, vì người khác mà nói? Thế nào là Bồ-tát được giới sâu xa, không có hạnh buông thả, tự đến đạo Vô thượng chánh chân, không xa lìa Phật? Những điều thưa hỏi như vậy, bạch Thế Tôn! Xin Thế Tôn vì con giải thích trình bày.

Đức Phật khen Nguyệt Thiên Tử:

–Hay thay, hay thay! Nay Thiên tử! Muốn học sự nghiệp của Như Lai, muốn phát thệ nguyện rộng lớn, muốn vào trong cuộc chiến lớn làm bậc thầy hướng dẫn, muốn độ tất cả, muốn làm vị thuyền trưởng, muốn chuyển bánh xe pháp lớn, muốn làm sự ban phát lớn, muốn làm thân pháp lớn, muốn mưa trận mưa pháp lớn, muốn đốt lửa đại pháp, muốn đánh trống đại pháp, muốn dựng cờ phướn pháp, muốn nói đại pháp giới, muốn phát ra tiếng đại pháp, muốn tu sửa đại pháp anh, muốn hiển hiện trí đại pháp, muốn đoạn sự cúng tế tà kiến, muốn tạo dựng sự cúng kính đúng chánh pháp, những việc làm như vậy không thể tính được.

Nguyệt Thiên tử thưa:

–Bạch Thế Tôn! Nay con vì tất cả, đem nghĩa này thưa hỏi Như Lai.

Đức Phật bảo:

–Nay Thiên tử! Hãy lắng nghe lắng nghe và khéo suy nghĩ! Ta sẽ vì ông mà nói: Đại Bồ-tát là bậc đại trí giới rất sâu xa, tự đạt đạo Vô thượng chánh chân, thành bậc Chánh giác cao tột. Nay Thiên tử! Hãy lắng nghe Đức Thế Tôn nói.

Lúc đó, Nguyệt Thiên tử cùng các đại chúng, chấp tay lắng nghe để lãnh nhận lời chỉ dạy.

Đức Phật nói:

–Nay Thiên tử! Bồ-tát có bốn pháp giúp đạt được đại thần thông đệ nhất sai biệt. Những gì là bốn?

1. Biết được những tướng trạng của tất cả pháp, không có sự tăng giảm.
2. Cầu tìm tất cả pháp.

3. Tất cả pháp không có cùng tận, được định an ổn, chứng được sở học.

4. Không thấy tất cả các pháp lìa pháp tánh, ngoài pháp giới không có chỗ mong muốn mà tưởng chắc.

Đó là bốn pháp.

Này Thiên tử! Thế nào là biết tướng trạng của pháp? Biết quá khứ cũng không, tương lai cũng không, hiện tại cũng không, mọi sở hữu cũng đều không, giống như hư không. Này Thiên tử! Luôn ở trong thiên định mà tìm cầu ái không, đều không biết xứ. Đó gọi là hiểu biết. Này Thiên tử! Biết thị xứ gọi là hiểu biết phân biệt; hiểu rồi, đem sự hiểu đó lần lượt truyền trao: Thị xứ, tri xứ, tạo lập xứ, phân biệt xứ, như thị xứ, giải nghĩa xứ, lần lượt truyền cho nhau. Đó gọi là công đức.

Này Thiên tử! Thế nào là được tất cả pháp? Pháp cũng không tưởng ngã, ngã cũng không tưởng pháp, pháp khởi thì khởi, pháp trụ thì trụ. Này Thiên tử! Tất cả pháp như vậy, là ngã sở, chẳng phải ngã sở, tất cả đều không. Bồ-tát như vậy là trước đã chuyển. Vì trước đã chuyển, là không vì cái vui mà khởi lên diệt xứ. Vì sao? Vì mọi sở hữu, là không sở hữu; đối với không sở hữu, ở ngoài các pháp mà suy nghĩ; tuy suy nghĩ, nhưng không đối với các pháp khác mà có sự học, cũng không có sự giảng nói, cũng không có sự trụ; tuy đối với các pháp khác làm ánh sáng lớn, nhưng với pháp cũng không thực hành, cũng không học.

Này Thiên tử! Thế nào là Bồ-tát biết được các pháp bình đẳng, tâm như hư không? Sự tạo tác của ba cõi?

Này Thiên tử! Tâm không có hình thể, cũng không thể thấy nơi chỗ trụ dừng, cũng không thể biết nó như hư huyền; tâm là tâm pháp, tìm tâm cũng không thể được; như vậy tâm, tâm pháp, tìm tâm rõ ràng là không thể được; tâm ấy lại không thể biết. Tâm của tất cả các pháp là như vậy, cũng không thể được, lại chẳng thể được. Nắm vững pháp đó là không sở hữu, rồi xét kỹ mọi sở hữu đều như huyền hóa, như hình bóng. Như vậy, biết tất cả các pháp là không thật; đã là không thật, thì tất cả các pháp không học mà tự biết. Như vậy, biết tất cả pháp cũng ngang bằng như hư không. Này Thiên tử! Như hư không thì không thể thấy, cũng không có sinh, cũng không có lớn; biết tất cả các pháp cũng lại thế nên. Như vậy, hư không cũng như hư không, vắng lặng trong sạch. Các pháp cũng vắng lặng và trong sạch như vậy.

Này Thiên tử! Thế nào là Bồ-tát biết được pháp tánh của tất cả các pháp? Này Thiên tử! Bồ-tát nên học như vậy: “Các pháp cũng không thấy, cũng không thể được, mắt cũng không thấy tai, tai cũng không biết mắt, tai cũng không thấy mắt, mắt cũng không biết mũi, mũi cũng không thấy lưỡi, lưỡi cũng không biết mũi, mũi cũng không thấy thân, thân cũng không biết thân, thân cũng không thấy ý, ý cũng không biết ý; tất cả các pháp hoặc đi hoặc đứng, pháp ấy như thế nào, mà biết là chỗ của pháp tánh bình đẳng.” Như vậy mắt thấy, biết, phân biệt đối với pháp, lời nói đúng hay là không đúng cũng không theo. Thế nên biết được chỗ thường trụ, đối với pháp cũng không làm suy yếu. Vì sao? Vì ngoài cũng không vào, trong cũng không nhận, đối với suy yếu không suy yếu nên biết như vậy, thấy như vậy; đối với pháp cũng không có chỗ sinh, có chỗ trụ; trụ như vậy thì đều thấy tất cả. Này Thiên tử! Đó là pháp tánh. Như vậy pháp tánh cũng không khởi, cũng không diệt; đối với thị xứ, không sở hữu nhưng lại hiện ra các pháp, vì trụ không chỗ sinh, không chỗ khởi, nên xét kỹ chỉ xứ là như vậy, như mắt đang thấy, thì trí cũng như vậy, cũng không; đối với pháp tánh, cũng không có chỗ thoát, lại hưng thịnh mà dừng trụ,

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

các pháp và pháp tánh kia đều vắng lặng. Này Thiên tử! Đó là bốn pháp, giúp Bồ-tát đạt được đại thần thông trí tuệ, được độ thoát cùng tột.

Này Thiên tử! Thế nào là thần thông? Thế nào là trí?

Này Thiên tử! Thần thông là biết được nghĩa cốt yếu của tất cả các pháp, mỗi mỗi pháp ấy trí đều hiểu rõ. Thế nên, này Thiên tử! Đó gọi là thần thông; đối với tất cả các pháp, tự biết ngã và ngã danh, này Thiên tử! Ngã là không tham bướng. Đó là pháp sáng suốt. Này Thiên tử! Bồ-tát sử dụng sẽ mau được đại thần thông trí tuệ, đối với sở nguyện không nhầm chán. Vì sao? Vì muốn sở nguyện được đầy đủ, như vậy là trí. Này Thiên tử! Bồ-tát hơn mắt người thường, đạt được Thiên nhãn tịnh, đều thấy được mười phương với vô số ức ngàn vạn cõi chư Phật, không thể tính đếm; ở trong các cõi đó; được thấy chư Phật Thế Tôn và các chúng đệ tử; dùng Thiên nhĩ nghe chư Phật Thế Tôn nói pháp, nghe đều hiểu biết; đều biết rõ những việc trên dưới trong ngoài của tất cả nhân dân có học hay không học; hoặc dùng Thần túc dạo chơi đến khắp cõi chư Phật; đều biết rõ chỗ trải qua trong vô số kiếp đời trước; tìm biết trong ý nghĩ của mọi người, ngọn gốc từ đâu sinh ra thấy đều biết hết; Bồ-tát dùng trí này để tự chứng đắc, lại có thể vì tất cả mà nói pháp; như vậy là trí.

Này Thiên tử! Đại Bồ-tát đạt được Nhất thiết trí, được Đức Phật ấn khả thì đều được trụ và mau được pháp của chư Phật, thành đạo Vô thượng chánh chân bậc Chánh giác cao tột.

Bấy giờ, Đức Phật liền nói kệ:

*Đối với đại thần thông
Thấy đều được đầy đủ
Khéo quyền biến ban cho
Thấy liền tướng công đức.
Như vậy đều từ một
Biết rõ tất cả pháp
Giới đức rất sạch trong
Cũng đều do đạt được.
Vì lý do như vậy
Mà biết hết các pháp
Trọn không có hành nghiệp
Nhớ nghĩ có vượt qua.
Tất cả không sở hữu
Pháp ấy cũng như vậy
Ví như là hư không
Nghĩa pháp không sai khác.
Với pháp chắc chắn này
Thì mới được thấy pháp
Không sinh nghi pháp giới
Nhờ đó hiểu biết rõ.
Vì không dùng pháp phục
Mà đều biết đầy đủ
Phân biệt hiểu rõ ràng
Tự đạt được thần thông.
Các pháp quá khứ ấy*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Đều biết là hư không
Các pháp ở tương lai
Cũng lại không sở hữu.
Nay các pháp hiện tại
Cũng ngang bằng hư không
Người thấy được như vậy
Tất cả đều bằng nhau.
Các pháp ba đời này
Thấy đều như hư không
Cũng chẳng phải ngã sở
Cũng không phải là ngã.
Vì tự biết một đời
Tất cả cũng như thế
Như vậy mọi sở kiến
Khiến tăng thêm niềm tin.
Biết điều đó như vậy
Công đức không gì bằng
Nói pháp, vì tất cả
Cũng không tưởng ở pháp,
Cũng không có sân hận
Không nói đúng hay sai
Cũng không có chỗ nghi
Cũng lại không chỗ học,
Điều ấy đã như vậy
Liên tạo lập các pháp
Với mọi sự tu tập
Đều không còn có gì.
Đối với các pháp khác
Các pháp đều như thế
Không đối với pháp khác
Mà lại có sở kiến,
Như vậy cũng không sinh
Cũng lại không có gì
Cho nên không chỗ vào
Cũng lại không nắm bắt,
Liên đạt được công đức
Vì tất cả nói pháp
Diễn rộng nghĩa các pháp
Với đạo không chỗ nghi.
Tâm ấy với ba cõi
Vui thích được kham nhậm
Tâm đã là như vậy
Là điều không thể thấy.
Như hình bóng không sắc
Hình ấy cũng như vậy

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Với pháp có chỗ cầu
Tâm ấy là đã dừng.
Nếu có với pháp này
Muốn tìm cầu tâm ấy
Pháp cũng chẳng thấy tâm
Tâm cũng chẳng thấy pháp.
Đối với tâm như vậy
Tâm lại tìm cầu tâm
Tâm đã là như vậy
Đều thấy các tập khí.
Các pháp cũng như vậy
Không thể thấy rõ pháp
Tất cả mọi tư tưởng
Không thể làm ngăn ngại.
Tất cả pháp chưa thành
Ta đều đã biện luận
Pháp ấy như hư không
Luôn trụ không tăng giảm.
Ví như là hư không
Chỗ sinh, không chỗ có
Nó đã là như vậy
Vì thấy tất cả pháp.
Cũng không với hư không
Mà có chỗ làm ra
Như vậy gọi là tốt
Các pháp cũng như vậy.
Mắt cũng không thấy tai
Tai cũng không thấy mắt
Lưỡi cũng không thấy mũi
Mũi cũng không thấy lưỡi
Thân cũng không thấy ý
Ý cũng không thấy thân
Đều ở đúng vị trí
Mỗi mỗi không thấy nhau.
Nếu nghe từ người khác
Hoặc là tự mình biết
Đều có thể như vậy
Vì người nói pháp giới.
Pháp giới là như vậy
Thì mới là bình đẳng
Sáu suy không biết ngã
Ngã cũng không biết suy,
Thầy đều biết như vậy
Học hỏi việc các pháp
Người học được như vậy

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Tuệ ấy không thể lường.
Đều thấy khắp mười phương
Vô số ức ngàn Phật
Và cùng chúng đệ tử
Đều nghe Phật thuyết pháp.
Ai đối với pháp này
Vì người, nói rộng khắp
Đó là vô lượng tuệ
Và là rất trong sạch.
Khéo nói công đức giới
Mà được nghe đầy đủ
Hiểu rõ với các nghĩa
Vì phân biệt đầy đủ.
Đều hiểu biết tất cả
Sở niệm của tâm ấy
Liên dùng sức thần túc
Đạo chơi đến các cõi.
Đến muôn ngàn ức kiếp
Vô số cát sông Hằng
Việc làm của đời trước
Thấy đều thấy biết rõ.
Lại đối với hành này
Vì đã được nắm thông
Nhân đó được gần kề
Bậc an ổn vô thượng.
An trụ chỗ Đức Phật
Đều là đã được trụ
Người nào chưa được đạo
Nên cầu nghĩa đạo này.
Đối với các pháp quán
Đều rộng, không chỗ thấy
Liên phát ý phấn khởi
Vui mừng không gì bằng.
Tất cả các chúng ma
Không động đến sợi lông
Mau đạt được Chánh giác
Bậc Tối Tôn Vô Thượng.*

Này Thiên tử! Lại có bốn pháp, làm cho Đại Bồ-tát đạt được công đức khéo léo quyền biến phương tiện không thể nghĩ bàn. Bốn pháp đó là:

1. Được công đức trí tuệ đời trước.
2. Thấy có người không chỗ nương tựa, người lạnh (thiếu mặc) người khổ (thiếu ăn) người đau khổ, người sầu lo; thấy các độc khổ này, liền phát ý dũng mãnh cứu giúp và dạy họ khiến cho họ mong cầu Phật đạo.
3. Dùng các pháp thọ trì ý Phật, để tâm tất cả; đem phước công đức xa xưa của đời trước, khuyến khích, giúp đỡ; lại đem phước công đức của tất cả chư Phật ở quá khứ,

khuyến khích giúp đỡ họ khiến họ bỏ, xa lìa sầu lo khổ sở để được giải thoát; rồi đem công đức này, hồi hướng cho những người ách nạn chịu mọi điều khổ sở.

4. Chưa từng phát những ý bất mãn với tất cả các nguyện, ý cũng chưa từng phát ý lậu thoát, hoặc khiến người không đến đạo; cũng chưa từng khiến tất cả mọi người không đến đạo. Như tâm ta muốn đến đạo, đạo cũng đón tâm ta; như vậy trí liền đón tâm, tâm liền đắc đạo, trí dùng phương tiện khéo léo đối với công đức làm tăng thêm lợi ích, không ở nơi pháp giới có chỗ hoại; đối với chỗ học của pháp, chỗ nghĩ bàn không có nhàm chán; đối với các công đức cũng không nhàm chán. Như vậy, các công đức tạo được càng tăng thêm gấp bội, không nhàm chán, đối với tâm pháp chẳng có sự quên mất, tâm đối với công đức cũng không chỗ mất; luôn thực hành tâm ban cho trong sạch không có sự mong cầu; luôn thọ trì giới cấm không thiếu, không giảm; đối với sức nhịn nhục không gì lay động; đối với tinh tấn không biếng nhác; đối với thiền định không rối loạn; đối với trí tuệ không ngu si; thường cúng dường tất cả không chút tham tiếc; dùng lòng lành báo ân để không còn chỗ sầu lo; suy nghĩ chỗ sinh đạt đến chỗ không sinh, mong muốn được nói pháp; lo lắng và mong muốn cho tất cả đều độ thoát.

Này Thiên tử! Hạnh của Bồ-tát là như vậy. Nếu có ai biết phước mình còn nhỏ, dùng phương tiện khéo léo để tạo ra vô số phước không thể lường. Này Thiên tử! Bồ-tát đối với tất cả pháp ấy đều đạt được trí không thể tính; đối với các pháp, không có pháp nào mà không biết, không có pháp nào mà không rõ. Vì sao? Vì tất cả các pháp là Không, Vô tướng, Vô nguyện; cái không như vậy không thể tính, tâm đạt được không thể tính, làm một ít công đức, dùng phương tiện khéo léo tạo ra vô số không lường. Vì sao? Vì như vậy, đạo không thể lường, tâm cũng như thế. Như vậy, hành cũng không thể lường, pháp không ngăn mé cũng không thể lường, tùy theo pháp không ngăn mé cũng không thể lường; như vậy, đạo pháp chư Phật Thế Tôn cũng không ngăn mé không thể lường.

Lại nữa, này Thiên tử! Bồ-tát dùng phương tiện khéo léo, nên đối với tất cả hành đều vượt qua hết vượt qua rồi thì tùy theo sự vui thích của tất cả mọi người—người bố thí, người mong cầu, người thuyết pháp—dùng pháp mà độ thoát họ.

Lại nữa, này Thiên tử! Như vậy Bồ-tát đạt được vô số pháp mà mình đã hành là không thể tính; đối với việc Bố thí, Trì giới, Nhẫn nhục, Tinh tấn, Thiền định, Trí tuệ đều đầy đủ. Đối với người khổ sở không có tâm coi thường; đối với giới không có khuyết giảm, dùng giới để có lợi ích lâu dài, vì tất cả mọi người mà nhịn nhục, nếu có người mắng chửi xem thường đều nhịn chịu, từ sự siêng năng mà hợp thành các đức lành; từ thiền định mà đạt được các định, từ trí tuệ mà không còn trở ngại.

Lại nữa, này Thiên tử! Bồ-tát dùng phương tiện khéo léo đối với đệ tử hiện hành, tùy theo pháp ấy mà giáo hóa họ, tự họ không còn chỗ mong cầu; đối với Bích-chi-phật hiện hành, dùng giáo pháp ấy mà giáo hóa họ, giúp họ ở trong pháp ấy không còn chỗ mong cầu. Này Thiên tử! Bồ-tát dùng bốn pháp này, được trí tuệ quyền biến khéo léo không thể nghĩ bàn.

Đức Phật liền nói kệ:

*Khổ ấy gồm có hai
Là ta và người khác
Tự diệt khổ chính mình
Và diệt khổ người khác.
Lo nghĩ của mọi người*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Khiến tâm ngộ được đạo
Với pháp, tâm cũng vậy
Đều khiến hiểu một nghĩa.
Do phước của mọi người
Ba đời hành khổ nhọc
Chư Phật đã tạo phước
Đều khuyên giúp tất cả.
Dùng phước công đức này
Hồi hướng cho tất cả
Đối với tâm sở nguyện
Mau chóng được Phật tuệ.
Khiến tất cả phát ý
Đều học đạo Chánh chân
Tâm không ở ngoài đạo
Mà không có sự cầu.
Tâm chẳng mong cầu đạo
Nhìn cũng không thể thấy
Tướng đạo tâm như vậy
Tướng tâm cũng như thế.
Pháp bình đẳng như vậy
Với ngã, cũng không ngã
Tự thấy biết công đức
Công đức càng trong sáng.
Với thân không chỗ tăng
Pháp giới khó nghĩ bàn
Thường trụ ở Chánh đạo
Thế mới là cầu Phật.
Tâm ấy chưa từng nghĩ
Tôn trọng được lợi ích
Tâm tồn tại nơi đạo
Siêng năng không biếng nhác.
Bố thí không nhằm chán
Thường giữ gìn giới cấm
Nhẫn nhục cũng như vậy
Chẳng tạo gốc con người,
Ngày ngày siêng năng hành
Thường tự nghĩ thân không
Thiền định được vắng lặng
Trí tuệ độ tất cả.
Nuôi dưỡng hết mọi người
Việc làm như hoa sen
Ban cho giới, đều sạch
Không trông mong người khác.
Thường nguyện cầu Phật tuệ
Các pháp đều biết rõ

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Học tập tất cả pháp
Tuệ ấy khó nghĩ bàn.
Vì tất cả nói pháp
Mà không có trở ngại
Nếu có được hạnh này
Đó chính là Bồ-tát.
Hiểu rõ thấy đều không
Cho ít, quả vô lượng
Không tưởng có và không
Tâm chưa từng buông lung,
Đều biết tất cả hạnh
Độ thoát như sở nguyện
Ban cho theo mong muốn
Thuyết pháp giáo hóa họ.
Đã cho thì không hối
Trì giới không thiếu khuyết
Nhẫn nhục và siêng năng
Thiền tuệ không tự đại.
Bố thí và Trì giới
Nhẫn nhục và Tinh tấn
Với Thiên định Tam-muội
Cho Tuệ mà điều phục.
Đối với hàng Thanh văn
Và hàng Bích-chi-phật
Độ thoát theo chỗ muốn
Bên trong không theo cảnh.
Vững trụ ở pháp này
Bồ-tát không chỗ đấm
Quyền tuệ khó nghĩ bàn
Mau chóng độ tất cả.*

Lại nữa, này Thiên tử! Bồ-tát có bốn pháp, tất cả pháp là một vị, một nhập, một thuyết, trí ấy đều thấu rõ các nghĩa. Những gì là bốn? Bồ-tát đối với pháp giới, được công đức Nhất thiết trí mà không có chỗ phá hoại; tin tất cả các pháp đều không; đối với pháp giới, cũng không nói, là ta làm, hay chẳng phải ta làm. Vì sao? Vì cái mà ta làm cũng không, chẳng phải cái ta làm đều không. Vì sao? Vì phá bỏ các tập khí chấp trước, liền được trí biết tất cả pháp.

Này Thiên tử! Đó là bốn pháp. Bồ-tát biết được tất cả pháp là một vị, một nhập, một thuyết. Trí như vậy là hiểu đạt nghĩa các trí, nên biết như vậy, thấy như vậy; hoặc đối với thế tục, hoặc đối với dùng lòng từ truyền cho nhau giáo pháp; nếu có hành giả thực hành pháp đó, nên chỉ họ thực hành; nếu người có ân nên báo ân họ; nếu có người trụ lập nên kiến lập cho họ; dùng pháp đại Bi mà chuyển hóa họ; đối với các pháp, không nói hay nghĩ pháp này là cao, pháp kia là thấp, cũng không đối với nhập pháp, cũng không đối với hành pháp, cũng không đối với tất cả pháp mà có sở kiến; học biết pháp của người phàm, liền thực hành pháp của người phàm; đối với pháp của người phàm, cũng không khen, cũng không chê; đối với một việc này, mà hoại pháp tập khí

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

chấp trước cũng vậy; phải nói rộng tất cả pháp, đối với các pháp giới, không có chỗ hoại. Vì sao? Vì được một nhãn, là nhãn đối với không; đối với nhãn không đó mà không nghi ngờ, như một nhập, các pháp nhập cũng vậy, như nhập không chỗ sinh.

Này Thiên tử! Như vậy Bồ-tát bậc được gần gũi Đức Phật Thế Tôn và đạo Vô thượng chánh chân, nhưng cũng không nghĩ tưởng là gần Phật hay không gần Phật. Vì sao? Vì không thấy một việc nào hoại. Vì sao? Vì cũng không thấy tất cả mọi người khác, cũng không thấy đạo khác, cũng không thấy mọi người, cũng lại không thấy đối với đạo.

Khi ấy Đức Phật lại nói kệ:

*Với pháp giới không nói phải, trái
Với pháp giới, cũng chẳng phá hoại
Pháp giới như vậy, thấy đều Như
Nếu không suy nghĩ, không rõ nghĩa,
Đã tin pháp này tất cả không
Sáu suy dài lâu cùng không hội
Các pháp vắng lặng, được tự tại
Nhất xứ không, các pháp cũng vậy.
Với pháp không thấy, không thể nhìn
Cũng lại không ngã, không thể giữ
Nếu ta học được pháp như thế
Như vậy đạo ý hiểu rõ ràng.
Thực hành vắng lặng, được không tạng
Chỉ cùng tướng, tùy các pháp xứ
Đều biết các pháp là vắng lặng
Với vắng lặng này, đều đạt được,
Đều biết pháp thế gian hơn hết
Như vậy không nghi, không trở lại
Với nguyện không đoan, nguyện liên tục
Nghe pháp luôn nghĩ không biếng nhác.
Đối với vô số không thể tính
Việc thân ấy làm không tự thấy
Luân hồi năm nẻo, không thấy pháp
Người phàm, La-hán mới được biết,
Người này tu tập thường tụng niệm
Như vậy là thờ pháp La-hán
Cũng lại không khen, cũng không chê
Vắng lặng không thọ trì mới biết.
Tất cả các pháp thấy đều biết
Với pháp giới không có chỗ hoại
Nhãn nhục, hư không, bằng, không khác
Các pháp hư không đều như vậy.
Hư không, nhãn nhục, không chỗ nhớ
Tất cả các pháp vào một trí
Không từ đâu sinh, không tập sinh
Thực hành theo đạo không khó gì.*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Như vậy gần gũi vô lượng đạo
Do vậy tâm niệm không biếng lười
Hoặc ta hoặc người, pháp như vậy
Chỗ cầu không được mới hiểu đạo.*

Này Thiên tử! Bồ-tát lại có bốn pháp, đối với giới sâu dày thực hành không buông thả. Những gì là bốn?

Này Thiên tử! Bồ-tát suy nghĩ: Những gì gọi là giới? Chính mình thấy những việc của thân làm như vậy và đều biết thân làm lành, miệng nói điều tốt, tâm nghĩ tốt. Đó gọi là giới. Thế nào là thân làm, miệng nói, tâm nghĩ? Thân không phạm những việc: Không sát sinh, không trộm cắp, không dâm dục. Đó là thân làm lành. Thế nào là miệng nói tốt? Miệng không nói ác, không nói hai lưỡi, không nói dối trá, không nói thêu dệt. Đó là miệng nói tốt. Thế nào là ý nghĩ tốt? Không ganh ghét, không tức giận, không tà kiến. Đó là ý nghĩ tốt. Như vậy là tự thấy được chính mình. Vì lý do đó, cho nên được đầy đủ sở hành của thân, khẩu, ý là không làm những việc này, thì công đức ấy, không thể nói hết; cũng không có màu xanh, vàng, đỏ, trắng, hồng, mà không lìa sắc, cũng không nhãn thức mà có thể biết, như vậy cũng không ý thức phân biệt mà có thể biết. Vì sao? Vì đối với không sinh, không chỗ sinh; đối với khởi, không chỗ khởi; như vậy, không sinh không chỗ sinh, không khởi không chỗ khởi liền được công đức không thể diễn nói khắp hết được. Khi ấy, tâm sẽ yên ổn không thể lay động, như vậy là không tương phùng, không có thể diễn nói hết; không có thể diễn nói hết được như vậy, cũng không tự nói ta có thể làm, hay là nói ta có thể thực hành, tâm cũng không thể thấy. Như vậy nói tâm, giới cũng lại không thể thấy hết dấu vết.

Này Thiên tử! Như vậy Bồ-tát mau đạt được công đức của giới thâm sâu.

Lại nữa, này Thiên tử! Bồ-tát biết công đức lìa sở kiến thân; biết sở kiến không chỗ khởi; hoặc giới hoặc không giới đều bình đẳng không có chỗ làm.

Lại nữa, này Thiên tử! Bồ-tát được trụ vào pháp yếu sâu dày, nên dò xét như vậy: Mọi việc học được đều phải thực hành hạnh nguyện sâu xa; đối với hạnh của tất cả các thừa đều phải thực hành. Đó là giới, thực hành như vậy, là không tự lừa dối mình, cũng không lừa dối người. Đó là giới thâm sâu.

Lại nữa, này Thiên tử! Bồ-tát được giới không phạm, giới không thiếu sót, giới không quên mất. Thế nào là Bồ-tát được giới không phạm, giới không thiếu sót, giới không quên mất?

Này Thiên tử! Người có khả năng tự bảo vệ chính mình, thì có khả năng bảo vệ và giữ gìn. Này Thiên tử! Người tự biết chính mình, thì có khả năng biết giới, không khinh thường giới; đối với sự học không chỗ khuyết, đối với giới không mất. Vì lý do đó, cho nên, không mất giới và đều biết được pháp của tất cả người khác. Sao gọi là người khác, ta ở tại chỗ nào? Việc không oán giận người khác, cũng vậy. Này Thiên tử! Vì lý do đó, cho nên, có thể độ thoát cho tất cả mọi người. Này Thiên tử! Đó là bốn pháp, Bồ-tát được giới sâu dày mà không buông lung.

Đức Phật lại nói kệ:

*Việc thân miệng ý làm
Pháp trong sạch lại sạch
Hạnh ấy hơn ngọc báu
Chính là giới Bồ-tát.
Mười lành là hơn hết*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Bồ-tát giữ gìn pháp
Thân miệng ý không khuyết
Giới ấy là rất sáng.
Không làm, cũng không sinh
Với sinh, mà không sinh
Không loài không nơi trụ
Làm sao được vô trí?
Không chỗ tạo tác giới
Mắt nhìn không thể thấy
Chẳng phải tai, mũi, miệng
Chẳng phải thân, ý, thức.
Không tạo gốc sáu tình
Cũng không chỗ để trụ
Giới này rất trong sạch
Giới cũng không chỗ trụ.
Giữ giới không buông lung
Với giới không ngã tưởng
Giữ giới, không nghĩ giới
Nên được giới sâu xa.
Như vậy thấy thân hành
Xa lìa mọi sự thấy
Không mong cầu chỗ thấy
Với giới, không nghĩ, tưởng.
Như luật vào pháp sâu
Hoàn tất được các hạnh
Diệt nghiệp lại hộ giới
Với giới không tưởng khác.
Có ta liền có giới
Không ta cũng không giới
Nói thế là sợ hãi
Biết ta thì có giới.
Không nghĩ giới rộng lặng
Không chấp giới vắng lặng
Giới rộng lặng, không thời
Vắng lặng không suy nghĩ.
Giới vô thượng không thiếu
Với giới không cống cao
Giới cũng không ngã tưởng
Đó là giới sâu dày.
Với giới rất dũng mãnh
Giới chẳng làm, chẳng thiện
Giới đầy đủ các hành
Không thể được các pháp.
Giới có tướng là si
Không giới nói giữ giới

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Đó là diệt quả giới
Không thoát khỏi năm đường.
Xa lìa mọi tà kiến
Ngã sở đều không dùng
Giới cũng không chỗ thấy
Không sợ ở năm đường.
Nhìn không thấy là thấy
Giới không thêm không tốt
Với ta mà không bệnh
Đều thấy tu tập giới.*

